

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

ПРИДІЄМОЖИТИ

КОМСОМОЛ КІРОВОГРАДСЬКИЙ XXV з'їздові КПРС

Світловодський район

● ЗА РОКИ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ СВІТЛОВОДСЬКА КОМСОМОЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ЗРОСЛА НА 5625 ЧЛЕНІВ ВЛКСМ

● ДЖЕРЕЛО СИЛИ, МІЦНОСТІ І ТВОРЧОЇ АКТИВНОСТІ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ МІСТА І РАЙОНУ В ПАРТІЙНОМУ КЕРІВНИЦТВІ. МАЙЖЕ 70 ПРОЦЕНТІВ ВИБОРНОГО КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВУ — КОМУНІСТИ

● 3889 ЮНАКІВ І ДІВЧАТ ОБ'ЄДНАНІ В 120 ГРУПКАХ І ТЕОРЕТИЧНИХ СЕМІНАРАХ СИСТЕМИ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ТА ПАРТІЙНОЇ ПОЛІТОСВІТИ

● МЕХАНІЗАТОРСЬКИЙ ВСЕОБУЧ: В КОЛГОСПІ ІМЕНІ КОТОВСЬКОГО ПОСЛІДОВНИЦІ П. АНГЕЛІНОЇ ВІРА ЗАЛЮБОВСЬКА І МАРІЯ ЖИВОЛУП ЩОЗМІНИ ПЕРЕВИКОНУЮТЬ НОРМИ ВИРОБІТКУ НА СВОЇХ ТРАКТОРАХ

● В 1975 РОЦІ КОМСОМОЛЬЦІ, МОЛОДЬ, ПІОНЕРИ ТА ШКОЛЯРИ НА ЗБИРАННІ МЕТАЛОЛОМУ, РОЗПОВСЮДЖЕННІ ЛІТЕРАТУРИ, НА СУБОТНИКАХ І НЕДІЛЬНИКАХ ЗАРОБИЛИ 8620 КАРБОВАНЦІВ. У ФОНД СОЛІДАРНОСТІ ПЕРЕРАХУВАЛИ ДВІ ТИСЯЧІ, НА ОПЕРАЦІЮ «ЧУКОТКА» — 540 КАРБОВАНЦІВ

● СІЛЬСЬКІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ШЕФСТВУЮТЬ НАД СПОРУДЖЕННЯМ ЗРОШУВАЛЬНИХ СИСТЕМ ТА ЇХ ЕКСПЛУАТАЦІЄЮ. В КОЛГОСПІ ІМЕНІ ЖДАНОВА НА ПОЛИВНИХ ЗЕМЛЯХ ВРОЖАЙНИСТЬ ЗА П'ЯТИРІЧЧЯ ДОВЕЛИ ДО 35,3 ЦЕНТНЕРА З ГЕКТАРА, В КОЛГОСПІ ІМЕНІ ЧАПАЄВА — ДО 36,2 ЦЕНТНЕРА З КОЖНОГО ГЕКТАРА

В СЬОГОДНІ ВЗЯЛИ: УДАРНИЙ ТРУД, МАЙСТЕРНІСТЬ, ПОШУК

Календар почав відраховувати останню чверть століття. Час неспинно йде вперед і для багатьох юнок і юнаків наближається пора дорослості, мужності і гарту, яка в особистій біографії кожного визначається містким поняттям — становлення. Вдмаєшся в це слово, і зримо постають перед очима сотні, тисячі молодих ентузіастів, зацікавлених патріотичних справ, самовідданих трудівників заводів, заводів, яких народ з гордістю називає своєю зміною, а ми — нашіми ровесниками сімдесятих років. Заслужене ставлення. Те, що будують, зводять, конструюють, відкривають молоді — все для майбутнього, для прийдешнього.

В когорті ровесників сімдесятих років на сторінках історії залишає свої автографи юність Світловодського району. Не знайти такого об'єкта сьогодні, чи то діючого, чи то тільки-но закладеного або спроектованого в кресленнях, не назвеш справ загальнозначущих, в яких би не виявили свого горіння наші хлопці і дівчата. А знав їхнов від головного лозунга минулих п'яти років: «П'ятиріччя — ударний труд, майстерність, пошук молодих!» На знаменях кожної комсомольської організації, кожного комсомольсько-молодіжного колективу закінчено пламеніло гасло. Під ними знаменами йшли на трудовий подвиг, як на ратний, випереджали час на дні, місяці, на роки.

Надамо слово статистичній минулої п'ятиріччя. Лаконічна її мова — і яскрава: понад 800 молодих трудівників достроково розрахувалися із завданням 1975 року, 545 юнаків і дівчат, 32 комсомольсько-молодіжних колективи набагато раніше завершили п'ятиріччі планів, 18 чоловік прикрасили груди золотими і срібними знаками ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятиріччя», як переможці у соціалістичному змаганні за успішне виконання накреслень XXIV з'їзду партії.

Див. 2 стор.

В ОНІ, «прожектористи» колгоспу імені 40-річчя Жовтня, головний зоотехнік З. Радова, головний ветлікар Л. Галочан, керуючі відділками № 1 та № 2 Б. Лисань та Д. Яковлев, завфермою № 2 М. Цимбаленко побували на всіх чотирьох тваринницьких фермах господарства. Заступник секретаря комсомольської організації колгоспу Василь Тапасов та начальник штабу «КП» Олена Нестерова показали акти рейду-перевірки збереження і раціонального використання кормів на тваринницьких фермах. Недоліків виявлено чимало, особливо на фермі № 1, де навіть кормові дворики використовують не за призначенням. Тут солому транспортують і скидають біля корпусів, частину її розносять вітер. Мінеральна підкормка зберігається просто небі. Не дотримуються на фермі графіка витрачання кормів. Силоз завозять із ями, що на території ферми № 2. Не в багатьох колгоспах такої «щедрих» рацій, як тут. Але керівники ферми (завідуючий В. Жебровський) іншої думки. Тут без дозволу працівники колгоспу відкинули розмінену порцію примісень силосу яму, і не лише не контролюють витрати кормів, й не слідкують за зберіганням силосу, не підбирають його.

Члени рейду звернули увагу на відсутність домітки домітки біля стін в день свого чергування, і що в такий спосіб добитися задовільного санітарного стану майже неможливо. На фермах № 1 та № 2 гній з примісень вивозять і звалюють за декілька кроків від корпусів. На фермі № 3 просто небі розібраний кормоподрібнювач, не використовують доїльний апарат, яким потрібно зробити техдогляд. На вівчепермі не вистачає жолобків для поїння худоби, потрібно відремонтувати вигульні дворики, утеплити двері в кошарах.

«Прожектористи» не обмежилися констатацією фактів. Акти перевірки передали правління колгоспу, членам групи наповного контролю.

ПЕРЕКОНАЛИСЬ в цьому, побувавши на фермах колгоспу. Але насторожила одна деталь: «прожектористи» колгоспу імені 40-річчя Жовтня провели свій рейд на день раніше, ніж на фермах господарства побували члени обласного штабу «КП». У інших же господарствах так швидко «зорієнтуватися» не змогли, а участі штабів і постів «КП» у республіканському рейді-перевірці збереження і раціонального

використання кормів на тваринницьких фермах... зовсім не планували. Справа в тому, що з постановою райкому комсомолу про проведення республіканського рейду в комітетах комсомолу познайомилися лише в кінці першої декади січня, майже перед закінченням рейду. Районний штаб «КП» (начальник — другий секретар Вільшанського райкому ЛКСМУ України Валерій Гончарен-

чанин) худоба не може — поїлки відтоді ніхто не ремонтував.

Додамо, що в корпусах № 3, № 4, № 7 на підсезі не лише вода, а й гній, бо транспортери не працюють де чотири дні, де й тиждень.

ПЕРЕРАХОВУВАТИ недоліки роботи штабів «КП» інших колгоспів району — значить повторюватися. Характерно, що своїм головним завданням «прожектористи» вважають винук «блискавки», хоч і це інколи роблять без належної оперативності і ефекту. Наприклад, в колгоспі імені Телішевського «поградували» «блискавки» двотижневої давності, а в «Дружбі» записали: «Була листівка на стенді, та здуло її вітром».

У районному штабі «КП» не привели прикладу, крім згаданого рейду в колгоспі імені 40-річчя Жовтня, коли б «прожектористи» підняли важливу проблему, знайшли «вузлові» місця на виробничих ділянках і ліквідували недоліки.

Чи зможе районний штаб швидко згрупувати свої сили? Сьогодні його структура не відповідає вимогам «Положення про «Комсомольський прожектор». У ньому відсутні сектори якості, навчання, трудової і робочої дисципліни та бережливості і раціонального використання обладнання, а також сектор умов праці, побуту і відпочинку молоді. Більш того, два сектори гласності і організаційний — злиті в один.

Рейди, семінари з «прожектористами» штаб проводить від випадку до випадку. Відсутній стейд, де б розміщувалися матеріали рейдів районного штабу «КП». Як наслідок — незадовільна робота штабів «КП» господарств. Потрібно перебудувати їх структуру, залучити до роботи не більше юнаків і дівчат, ввести до складу штабів — переважна кількість членів штабів — бібліотекарів, вихователів дитячих садків, — спеціалістів, виробничників.

В районному штабі «КП» знають про упущення в роботі. Бажають, щоб сільські «прожектористи» під час «реорганізації» відчували його допомогу.

Рейдова бригада: В. ОРЕЛ — заступник начальника штабу обласного «Комсомольського прожектора», інструктор ОК ЛКСМУ, М. ФОМУЛЯЄВ — старший інспектор обласного управління сільського господарства, Л. ТОКАР — старший інженер-інспектор Вільшанського районного управління сільського господарства, Ю. ЛІВАШНИКОВ — кореспондент «Молодого комунара».

Вільшанський район.

Рейд обласного штабу «КП» та газети «Молодий комунар»

На фіналі десятої п'ятиріччя в правофлангові соціалістичного змагання серед трудівників Дніпровського заводу твердих сплавів вийшли (на фото зліва направо): контролер ВТК Марія КІЧАНОВА, браконічка Тетяна СОКОЛОВА, електрик Віктор КРУГЛЯК, пресівниця Ельміра ДЖЕГЕРС, молодий спеціаліст Володимир ДЗЮБА. На цих комсомольців сьогодні рівняються юнаки і дівчата в трудовому суперництві на вахті в честь XXV з'їзду КПРС.

Фото А. ШАМАЛЮ.

БАГАТОТИРАЖЦІ— ПІВВІКУ

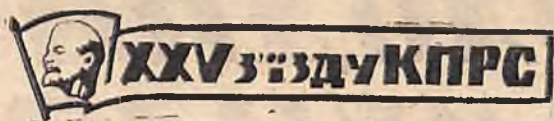
Ми завжди з цікавістю беремо до рук заводську багатотиражку «Червона зірка». Читачин її, немов відчуває, як крізь запах друкарської фарби пробиваються наші метали, долинає напружений ритм роботи цехів. За соціологічними відрахунками заводську багатотиражку читають 100 процентів тих, хто її одержує. І читають все. Від великого нариса на першій сторінці, до невеличкої інформації на четвертій. Чому не так? Тому що газета, а разом з нею і журналісти багатотиражки живуть турботами, справами, проблемами трудового колективу діліч орденоносного заводу «Червона зірка».

Газети «Червона зірка» — 50 років. З нагоди цієї події минулої суботи у Палаці культури імені Жовтня відбулися урочисті збори.

Редактор газети П. М. Фоміч розповів про історію заводського друкованого органу, про славі здобутки робітничих кореспондентів та газетарів. Великий гурт робітників були вручені грамоти обкому Компартії України, Кіровоградського міськкому та Ленінського райкому Компартії України, а також грамоти адміністрації, партійної та профспілкової організації заводу. Представники багатьох підприємств і установ міста вручили газетарям вітальні листи.

У зборах взяла участь і листувни секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

Учасники зборів прийняли вітального листа на адресу ЦК Компартії України.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Незабутні віхи залишили в ударний хід юні. Світловодського району. Всесоюзне змагання за гідну зустріч XVII з'їзду ВЛКСМ, трудова вахта на честь присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, патріотичний рух «За себе і за того хлопця» до 30-річчя Перемоги, змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу XXV з'їздові партії.

І досить конкретні складові визначають зміст їх активності — громадська свідомість обов'язку перед народом, відповідальність за успіх справи, пошук найоптимальніших вирішень проблем. Прикладом може бути комсомольсько-молодіжний колектив верстатників головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія». Ровесники п'ятирічки, не маючи досвіду бригадного методу роботи — вони не побоялися піти на дуже високу заліску. Їх зобов'язання вкладалися в кілька слів: «П'ятирічку — за три з половиною роки!» І ось «півачки», перш ніж починати кожне завдання, разом радяться, запрошують на свої «п'ятихвилинки» спеціалістів, шукають найліпші шляхи, щоб замовлення виконати найшвидше, найдешевше і якісно. Про завершення п'ятирічки вони рапортували до дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна. Заступивши на ударну вахту на честь XXV з'їзду КПРС, бригада верстатників взяла нові, підвищені соціалістичні зобов'язання. Нині на її трудовому календарі закінчується 1977 рік.

Крилатий приклад ентузіазму — як найкращий агітатор, він пробуджує хвилю послідовників. Не випадково, в ці дні маяками соціалістичного змагання в місті називають поряд з відомим колективом головного заводу об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» комсомольсько-молодіжні — зміну ділянки різки цеху № 6 ордену Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів (майстер зміни В. Савченко), бригаду пресівників Дніпровського заводу твердих сплавів (бригадир В. Боровський), колектив магазину «Дитячий світ» миськозмішторгу (керівник К. Я. Колесник) та багато інших.

Ударні вахти на честь знаменних подій в житті країни і комсомолу стали сходами політичного зростання молоді всього району. Підготовка до них активізувала трудову діяльність комсомольської організації, як ніколи слугувала підвищенню громадсько-політичної активності юні. В кінці цих подій набували досвіду внутрішньокласової роботи, шліфували організаційну спрямованість комітети комсомолу.

Просліджуємо хоча б за такими фактами. На початку минулої п'ятирічки в місті парохували всього близько двох десятків комсомольсько-молодіжних колективів. В селі — лише одиниці.

Два роки тому в місті і районі працювали вже 62 комсомольсько-молодіжних. Нині на старт десятої п'ятирічки вийшли 108 комсомольсько-молодіжних бригад, змін, ділянок промисловості, будівництва, транспорту, сфери обслуговування, в яких об'єднано майже 1300 чоловік. Лише в комбінаті громадського харчування із 192 членів ВЛКСМ 140 трудяться в колективах.

Поаністю виправдовують комсомольсько-молодіжні, комітети вірний акцент зробили і в перспективних планах пам'ятали: зростати кількості таких колективів і в сільській місцевості. Через них дієвіше комсомольський актив здійснює головний закон внутрішньокласового життя — дійти до кожного.

Другим словом в лозунгові дев'ятої п'ятирічки ми вислали теж із трудового словника — майстерність. І просло воно в величчі будні всім, де за верстатами й кермом стояли юнаки і дівчата нашого краю. Комітети комсомолу очолили масовий рух за зростання майстерності молодих трудівників. В індивідуальному змаганні за звання «Кращий молодий робітник своєї професії», на сьогодні беруть участь понад шість тисяч молодих людей. В останні роки це почесне право виборюють представники все нових і нових професій. Достойно посягає високе звання «кращого» тракторист колгоспу імені Леніна А. Дюченко, доярка колгоспу імені Жданова В. Тарасенко, рибалка колгоспу імені Петровського Іван Штирба, кондир комбінату громадського харчування Н. Пронь, птахарка колгоспу імені Жданова М. Посмітна, плавильник заводу чистих металів М. Петров. Перелік представників цих професій — красномовна ілюстрація масовості охоплення змаганням за майстерність.

В комсомольському повсякденні за роки минулої п'ятирічки назавжди прописані слова: «Почни, ініціатива, пошукай». Вони стали просто нероздільними. Бо ж уявити, щоб ініціатори, зачинателі нових патріотичних справ не епіралися в своїй діяльності на ще невикористані резерви, не враховували можливості наявні і приховані. Найціннішу шану серед світловодських «шукачів» заслуговують молоді раціоналізатори і винахідники. «Едісони» від верстата, в основі своїй, тільки протягом 1975 року внесли третину від усіх поданих раціоналізацій по місту. Показник свідчить про високий злет технічної думки наших молодих умільців.

Відбиває годинник століття перший місяць нової п'ятирічки нашої країни. Від попередньої комсомольці і молоді міста й району взяли крилатий лозунг працелюбів: «Ударний труд, майстерність, пошукай!» На вахті в честь наступного XXV з'їзду КПРС в діла і серця кожного ввійшов крилатий клич: «П'ятирічку — комсомольську якість і ефективність! XXV з'їздові партії — гідні трудові дарунки!».

А. ДІБРОВА,
перший секретар Світловодського МК ЛКСМ
України.

Див. 3 стор.

ДОБРИЙ ДЕНЬ ДЛЯ ДОБРИХ СПРАВ

Комсомольці з колгоспу імені Калініна запишуть в Рапорті...

...В райкомі комсомолу очікували комсомольську організацію колгоспу імені Калініна для обміну квитків. Двері відчинилися — зайшла розчервоніла, весела Надійка Бабак — затажок.

— Доброго дня вам! Прибули для обміну комсомольських документів. Вибутих без зняття з обліку немає! — чітко доповіла.

І, випередивши працівників райкому комсомолу, які хотіли запропонувати бесіду чи лекцію, додала: «Хочемо» прослухати розповідь про слави справи нашої орденоносної Новоукраїнської організації, цінні починання в області, республіці, країні, щоб запозичити щось нове, цікаве...»

Мабуть, чи не краще можна пережити виконання особистого комплексного плану «Вчитися комунізму» під час обміну комсомольських

документів. Молоді калінінці, вклавшись у Ленінський залік «Рішення XXIV з'їзду КПРС — а життя!», взяли підвищені соціалістичні зобов'язання.

— Всі члени ВЛКСМ охоплені навчанням, — говорить комсорт колгоспу. І це цілком природно, адже без ґрунтовних знань нині не обійдеться.

Начальник штабу «Комсомольського прожектора» колгоспу Віктор Водовозов навчається в сільськогосподарській академії. Незабаром закінчить вуз. У технікумах протягом минулої п'ятирічки здобули освіту трактористи Леонід Кулик, Микола Тарасенко, Клава Старцева. Для останньої дев'ять п'ятирічка була по-справжньому щасливою. Саме в ній вона вийшла переможцем у змаганні серед молодих механізаторів; отримала диплом про за-

кінчення сільськогосподарського технікуму.

Молодий агроном Віталій Тарасенко нещодавно закінчив вуз. Коли велася мова про підбір пропагандиста для комсомольського гуртка «Молоді про партію», саме його було й рекомендовано.

Про активну участь молодих калінінців у змаганні «П'ятирічку — ударну працю, майстерність і пошук молодих» найбільш яскраво свідчать записи розділу «Нагороди» в обліковій картці члена ВЛКСМ тракториста Петра Харченка: 1973 рік — медаль «За трудову доблесть», 1974 рік — значок ЦК ВЛКСМ «Ударник-74», 1975 рік — срібний знак «Молодий гвардієць п'ятирічки».

Ось так виконують свій комплексний план учасники Ленінського заліку — комсомольці колгоспу імені Калініна, так вони готуються до свого головного екзаммену — Рапорту XXV з'їзду партії.

О. ІЩЕНКО,
другий секретар Новоукраїнського райкому ЛКСМ
України.

«МИ КЛЯНЕМОСЯ...»

ВЧОРА МИНУЛА 52-а РІЧНИЦЯ З ДНЯ СМЕРТІ В. І. ЛЕНІНА

В ОБЛАСНОМУ державному архіві зберігається багато листів В. І. Леніну від городян. 14 березня 1919 року у зв'язку з відкриттям робітничого клубу імені В. І. Леніна трудящі послали таку телеграму: «Відкриваючи клуб Вашого імені, ми висловлюємо нашу мрію, що виправдаємо високу назву його і зуміємо проводити всі ідеали, накреслені Вашим великим розумом, який безустанно працює на користь трудящих».

У серпні 1920 року в місті зібралася перша робітничо-безпартійна конференція. Її учасники по-

слали тепле вітання улюбленому вождю: «Голові Ради Народних Комісарів товаришеві Леніну. Робітничо-безпартійна конференція м. Єлисаветграда шле братерський привіт вождю міжнародної соціалістичної революції, Голові Раднаркому РРФСР товаришеві Леніну, який спрямовує твердою рукою боротьбу пролетаріату проти міжнародної контрреволюції».

В архіві є багато документів, що свідчать про велику скорботу трудящих Єлисаветградщини з приводу смерті В. І. Леніна. Ця група матеріалів на-

стільки велика, тут неможливо навіть перелічити авторів усіх телеграм, листів, резолюцій зборів, в яких трудовий народ висловлював свій сум з приводу смерті Ілліча. Наводимо лише найхарактерніші з них.

24 січня 1924 року окружний комітет партії, окрвиконком, окрпрофбюро опублікували звернення до всього трудового населення м. Єлисаветграда і його округи, в якому писали: «Телеграф приніс тяжку звістку: великий вождь робітників і селян Володимир Ілліч Ленін раптово помер... Окружний виконавчий комітет, окружний комітет партії і окрпрофбюро закликають трудящі маси, які з невимовним болем переживають цю важку втрату, ще тісніше згуртувати свої ряди».

Безмежною любов'ю до рідного вождя пройнята телеграма-клятва робітників та службовців заводу «Червона зірка». «Одержавши сумну звістку, — писали червонозорівці, — про кончину дорогого Володимира Ілліча Леніна, вождя СРСР і світового пролетаріату, глибоко сумуючи з приводу його смерті, ми заявляємо, що, незважаючи на тяжку втрату, будемо працювати для відродження нашої промисловості і зміцнення СРСР і зиконаємо всі заповіти Ілліча».

Всі ці документи говорять про безмежну любов трудящих Кіровоградщини до Володимира Ілліча Леніна.

О. НАГОРНИЙ,
директор облдержархіву.

За роки дев'ятої п'ятирічки значно розширилась матеріально-технічна база Кіровоградського Інституту сільськогосподарського машинобудування — збудовано новий навчальний корпус, навчально-виробничі майстерні, бібліотеку, актовий зал, спортивний комплекс. Тепер на стаціонарному, вечірньому і заочному відділеннях вчується близько 5 тисяч студентів.

На фото вгору: приміщення нового навчального корпусу Інституту; вгорі: під час лекції в одній з аудиторій нового навчального корпусу Інституту.

Фото Р. ЕПЕΙΚІНА.

...У КОРІДОРІ хтось завзято гортає сторінки підручника чи конспекту, хтось беззвучно шепоче важке правило, хтось розв'язує «останню» задачу...

...А в аудиторії — білі пелюстки білетів на столі екзаменатора, стук крейді по блискучій дошці, швепнені голоси відповідаючого.

Коли викладач поставив свій підпис в заліковій книжці, вони зустрілися — «щасливчики», що тільки-но відповіли на всі запитання («ох і багато ж їх було!»), і ті, хто поки що чекає своєї черги.

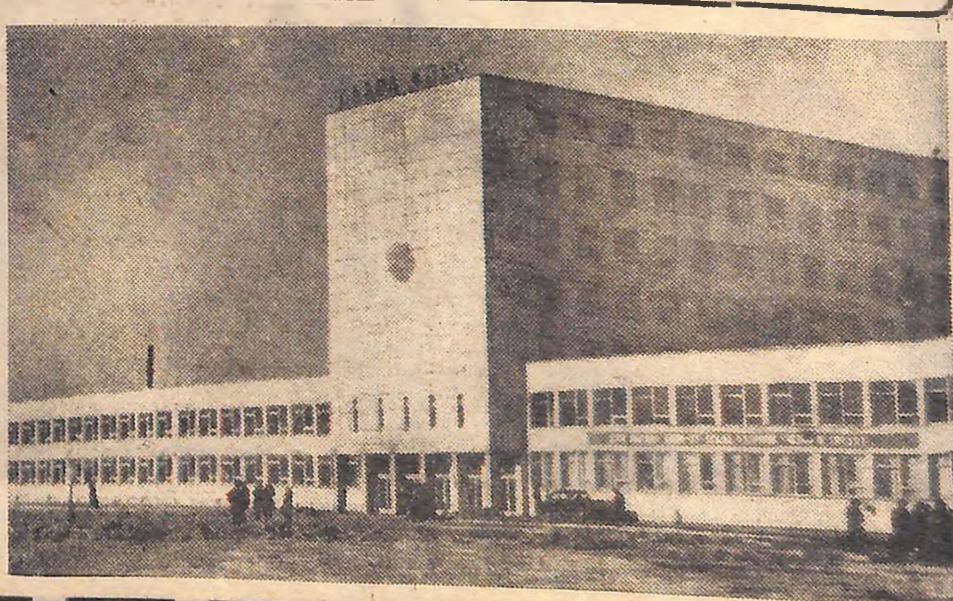
— Який білет?
— А додатковий?
— А він тобі що?
— А ти йому?
У студентів — сесія...

В коридорах Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування пошвавлення. Коли відчинялись двері аудиторій, де складали свій екзамен студенти групи Т-21 механіко-машинобудівельного факультету, найчастіше можна було почути радісно вимовлені слова: «Відмінно!», «Добре!». І не дивно. Ця група — одна

ЯКИЙ БІЛЕТ ЩАСЛИВИЙ?

з кращих в інституті. Саме вони вийшли переможцями в соціалістичному змаганні, під девізом: «П'ятирічку — переможний фініш! XXV з'їзду КПРС — гідну зустріч!», що розгорнулося між комсомольськими групами. Надовго запам'ятається майбутнім машинобудівцям 15 січня 1976 року. В цей день комсомольці інституту підписали Рапорт майбутньому форуму комуністів. У святковій обстановці краї з кращих поставили свої підписи під звітом про виконану роботу. І серед них був підпис студента групи Т-21 Валерія Седелева.

С. САРЖЕВСЬКА,
наш позаштатний кореспондент.
м. Кіровоград.

XXV з'їзд КПРС

Операція впровадження

„ЕПОС“ ПРАЦЮЄ НА ЯКІСТЬ

Дизне почуття охоплює щораз при відвідуванні Світловодського заводу чистих металів. Поняття «завод» тут дещо розкодиється з усталеним уявленням про таке підприємство. Уявіть наліппрозорі стіни зі склопрофіліту, море неонових світла — враження, ніби потрапили на ще небачену станцію метрополітену. Навіть тиша в цехах і на дільницях здається тимчасовою, адже ж знаєш, що прийшов на завод. Чомусь згадуються розповіді фантастів про підприємства майбутнього. Та перші зустрічі, розмови з людьми тут повертають до дійсності — звичайне сучасне виробництво за останнім словом науки і техніки.

Як всі новобудови в місті завод цей молодий і молодіжний за складом працюючих. В житті колективу молоді влезено визначили своє місце — сміливо братись за найважливіші справи та доводити їх до кінця. Історія тому свідок, сьогодні стверджує те ж.

Світловодський завод чистих металів — місце народження почину «П'ятиріччя якості» — комсомольську гарантію! Під комсомольським контролем зараз — випуск 15 видів виробів, що йдуть з державним Знаком якості. В нинішньому році юнаки і дівчата зобов'язали підготувати до атестації почесним п'ятикутником ще п'ять видів продукції.

Багато це чи мало? Порівняйте: 15 за кілька років і 5 всього лише за один. Комітет комсомолу заводу при схваленні і підтримці партійної і профспілкової організацій та адміністрації очолює розгортання патрістичного починання. На засіданні комітету, коли затверджували умови соціалістичного змагання, запросили спеціалістів різних галузей виробництва для ділової консультації. А з результатом — конкретно звучить кожен пункт після таких корективів на високому професійному рівні.

Від часу виступу комсомольців і молоді заводу з починком минуло три місяці. Чомусь, думалось, що ініціатори тільки-но розгортають всі роботи, — як не є, а першим зазжди найважче доводитися, та й час не такий вже довгий збіг.

Перша зустріч в комітеті комсомолу з інженером-технологом, заступником секретаря комсомольської організації цеху № 7 Олександром Крижанівським. Розмова про якість хвилює його найперше і найбільше — пізніше зрозуміла — чому.

За цей час почали діяти нові установки «Епос» трьох модифікацій. — На моє німе запитання про продаж охоче. — Серйозні розрахунки у нас на нову техніку. Досконаліша машина — значить більше гарантії, що не буде браку.

Працюють безперебійно установки з поетичною назвою «Епос». На перший погляд — звичайні спарені шафи. Та щоб дали вони перші вироби, неспокійні дні пережили цілі колек-

тиви — з проектно-конструкторського відділу, техвідділу, цеху нестандартного обладнання. Ні як не хотіла працювати спочатку настройка автоматичних блоків пульту управління. Капризувала і кожної миті можна було чекати будь-якої несподіванки. Та за розрахунками конструкторів примхлива установка мала «народити» три види нозих сплавів. Від такої перспективи, звичайно, ніхто не мав бажав відступати. Не залишали цех іноді по десять годин в ті дні, разом з начальником лабораторії, кандидатом технічних наук І. Е. Марончуком, старшим технологом Б. І. Сушком, молоді технологи цеху, секретар комсомольської організації Валентин Лісовенко та його заступник Олександр Крижанівський. Коли вже всі вузли і системи «Епоса» спрацювали злагоджено, спеціалісти не зіткнули полегшено — перевіряли потім ще не один раз роботу установки. І тільки хтось між іншим сказав: «Достроково запрацювала...».

Дієюю стала на заводі боротьба молодих робітників, спеціалістів за марку продукції, що виходить з цехів та дільниць. І характерно, що більш наблизилася в ній саме до виробництва. В цеху № 7 вже майже вся продукція проходить тільки через комсомольські пости якості. Перший — контроль за якістю монокристалічних злитків очолюють комсомолки Людмила Рудіна і Лариса Бойцова, другий і третій — перевірку проведення напруги на пластини металу — теж три комсомолки: Тая Кулик, Ірина Лякустін, Алла Прохорова. Щоправда, поки що рідко, але приносять дівчата з постів «Сигнали про брак» (листки, розроблені заводським комітетом комсомолу).

Якось дівчата на другому і третьому постах помітили зниження яскравості злитків. Інженерів-технологів О. Крижанівського і В. Лісовенка вони «попостили» «Сигналом про брак» відразу. Розбиралися тут же, біля плавильних печей — простоювання протягом доби могло привести збитків на сто тисяч карбованців. Технологічний цикл виправили на ходу.

...Окремі моменти, події, з яких вимальовується велике бажання молоді свого цеху з честю дотримали даного слова. Сьогодні, в дні підготовки трудових дарунків XXV з'їзду КПРС, вони разом зі старшими товаришами по роботі представили державній комісії на присвоєння Знаку якості два види нової продукції. З перших днів 1976 року виробляє свій досвід боротьби за марку підприємства молоді заводу. І в цьому її особистий внесок, конкретний і вагомий, у виконання планів десятої п'ятирічки.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Див. 4 стор.

Він сидів, обіпершись енергійним підборіддям на кулак, а в якому зібгалися сильні рухливі пальці, і та поза зробила його якимось домашнім. Тиха задума наплавляла на високе чоло дорослими зморшками. Це була хвиля фізичного розслаблення, зовні незбагненна, внутрішня, інерція тієї музичної феєрії, що заповнила все його ество. Звуки вже стихли у кімнаті, але вчувалося, вони ще жили, доосмислювалися в ньому, перетиналися безліччю ледь уявних ліній, фігур, складаючи для чуттів велелепну гаму.

Замирала — поволі-поволі відступала стихійна напльва — «Карпатська сюїта», його власний твір. Так, так і оголошують — виконує сам автор, або створив сам виконавець... Що переважує нині? Як почало перемаже в майбутньому? Виходило, що чуття не замирили, не відділялися, а лише відволікалися несподіваними гадками. Та й знову збіглися, спліталися у тугий незримий вузол, зовучи на поміч асоціації і відчіння. Пригадав, як про концерт Володимира, вже лауреата, переважа, висловився один професор, музикознавець: «Програма, складена з метою показати розмаїтість стильових напрямків музичної творчості, а також продемонструвати художньо-естетичну і технічну виконавську майстерність... На вечорі-концерті звучали композиції Баха і Бетховена, Глінки й Чайковського, Скребіна й Стравинського, Берберя й Франчесіні. Вже сам перелік імен свідчить про різнобічність інтересів В. Зубицького, про серйозність його намірів...».

А мені — коли звучала його «Карпатська сюїта», — пригадалися один епізод з баченого раніше фільму. Не імпульсивно прийшов до пам'яті — його владно привела музика.

Широкий розлет карпатського виднокраю поступово змужується до лісової галляви під погами. Камера відступає ще і змушує глядача припилькувати повіки — перед очима рантено зблизкує під променями сонця купа скля. Радтото й хвилю — пшмак галляви, укріпий битими пляшками. П'яно, пхато хитяться постаті фашистів, ще упевнених і бундуючих. Вони тільки-но розпочали свою наваду на Радянську державу, не встигли сізнати, що не страх і покура, а гнів і ненависть народну викладуть новосиди їхні криваві злочини. Око камери відкриває патони людей, мовчазних, мовби німх, яких зігнали, або нажахати неймовірним відомощем. А потім ніть зупинилася. Перед нами волелюбий житець, поплонши, одні з перших псескорених, юнак. Босий. І купа скля, на якій він мусить танцювати...

Мелодія «Карпатської сюїти» поволі нартає до найвищих нот — хлопець босоніж з піднесеною головою у шаленому ритмі кривавить скло. Танець — вибор, як свідчення: «Дивіться, я глузую над вами, кляті гітлерівські посіпаки, я зневажаю вас і свій білий, я ненавиджу вас!...» І біснутах фашистів проймає мороз, запозває до їх чорних душ, переляк. Вони бояться гордого легіна, старший тремтячими руками викоплює зброю, стріляє...

Музика, мов легкий шурхіт верховіть лісу, як сльози на щоді людської туги, бринить непомітно боєм. Та не відчай, а нові цосі, не чує досі зринає могутній потіком — розбурханим морем гойдається, шумує гніл, підноситься заклик до борні проти фашизму.

«Карпатська сюїта» звучить далі, далі, народжуючи величчю образи виголошення Закарпатського краю, радості вільних братів, які об'єдналися з великою непереможною країною, рідною і близькою. І сходять вимірне сонце, завічує нові погні на землі...

Музика, мов легкий шурхіт верховіть лісу, як сльози на щоді людської туги, бринить непомітно боєм. Та не відчай, а нові цосі, не чує досі зринає могутній потіком — розбурханим морем гойдається, шумує гніл, підноситься заклик до борні проти фашизму.

ТО БУЛО хвилю тому. Ми ще в полоні образів. Нараз Володя прокинувся, звичним раучким жестом поправив ремінь на плечі і м'яко, пружно стиснув у руках свого «Юпітера». Мимоволі ворухнулася думка: «Любить баян, наче своє дитя. Дитя?!. Замолодий, можливо, для порівняння з батьком. Тоді — як свого брата або ж, певніше, друга, вірного й незрадливого, що став не просто поміччю чи наснагою в житті. З ним розділяв невдачі, в мелодії шукав розради після розчарування і — з ним разом — множив радість творця».

Про це дізнався трохи згодом, коли розмова повелася вільно й невимусовано. Володя говорить скоромовкою, з якоюсь милозвучністю, притаманною українській мові. Вгадується за цим стрімкий перебіг думок і його прагнення висловлюватися про мовлене повніше. Хлопець невтримний, запальний, рішучий. Незалежний і самостійний, хоч і не підкреслює цього. В ньому нуртує та життєдайна снага, що допомагає долати усілякі бар'єри, переважно творчі, в його біографії.

Можна зупинитися і прикинути, як він йшов до звання чемпіона світу. Пам'ятає, що в нашій Знам'яній музиці стала не просто захопленням, а голювим змістом у житті. Це почуття прищепив Олександр Опанасович,

перший його педагог і старший друг, сам здібний музикант. Нині листуються, учень обіцяє приїхати до Кіровограда з сольним концертом.

Загалом, йому пощастило на добрих вчителів, людей з ширим великим серцем. Підтримували його і в Кривому Розі у музучилищі, куди переїхав невдовзі. Що відродило — Володю, хлопчину,

Музика, мов легкий шурхіт верховіть лісу, як сльози на щоді людської туги, бринить непомітно боєм. Та не відчай, а нові цосі, не чує досі зринає могутній потіком — розбурханим морем гойдається, шумує гніл, підноситься заклик до борні проти фашизму.

який вирізнявся з-поміж ровесників, ще змалку прагнув до постійного самовдосконалення — не полишав насамоті з музикою, у загалі; доброзичливо, дружньо підводили до нових сходинок, вищих. Музикознавці бачили, що хлопець неабиякий, професійним і людським чуттям вловлювали природний хист, обдарування підлітка, його жагу до знань, захопленість світом мелодій. Так, він справді опанував програмою трьох останніх класів за один рік і, успішно склавши екзамен, отримав атестат про середню освіту. З Кривого Рога його запрошують до Москви, в училище імені Гнесіних. Володимир зважився продовжити свою творчість (так саме бачилося йому навчання) у прославленому музичному закладі. Відомий педагог і композитор, заслужений працівник культури РРФСР Володимир Миколайович Мотов, пройнявшись симпатією до талановитого хлопця, швидко помітив його потяг до композиторської творчості.

Ми вже звернули увагу: однілітки просто не в змозі були встигати за ним, Володя випереджував здібних і стараних, захоплених і серйозних. Вів його талант. І В. М. Мотов за рік до закінчення училища переконав: він здатен на більше вже тоді. Порадив йому вступити до Київської державної консерваторії.

На іспитах — відмінні оцінки. Студент. Продовжив навчання в заслуженого артиста УРСР, лауреата міжнародних конкурсів Володимира Володимировича Безфамільнова. Невдовзі — ще один вчитель, композитор, заслужений діяч мистецтв УРСР Мирослав Скорик. Так з 1972 року Володимир Зубицький — студент композиторського факультету, а на оркестровому продовжує навчання.

Володимир справді людина виняткової енергії й цілеспрямованості, працездатності і, як ми звикли висловлюватися, творчого горіння. Сьогодні він практично не має неосвоених технічних прийома, неподоланих рубежів як виконавець. У доробку молодого компози-

гора Рапсодія для скрипки з оркестром, Сюїта № 1 і Сонатина для баяна, вокальний цикл на вірші Гарсія Лорка та Едуарда Межелайтиса, оригінальні фортепіанні твори, твори для балалайки, бандури. І згадувана колористична «Карпатська сюїта», яку він виконував у палаці «Фінляндія» у другому гурті міжнародного конкурсу.

До речі, цей останній чемпіонат світу був своєрідним. Складним. Учасники не знали, як розподілятися місця аж до завершення змагання. «Скаралун» Діона Франчесіні у першому турі, «Карпатську сюїту» у другому та Концерт для скрипки з оркестром ІІ. Чайковського (третьої частини) у перекладі для баяна В. М. Мотова Володимир виконав з віртуозним блиском, що й принесло йому перемогу.

Нині йому подобається (є таке здорове самомоловство) утверджувати незвичерпні можливості баяна, підносити славу знаменитого народного музичного інструмента. Володимирові притаманна відчуття сучасності, прагнення поповнювати свій репертуар не лише творами, спеціально написаними для баяна, а й цілим рядом яскравих музичних шедеврів, відомих усьому світові, перекладаючи їх для свого «Юпітера».

Його творчість неординарна. Взаємозв'язок композиції і оркестрового факультету — два потоки, що, зливаючись, утворюють спільне нестримне ручище для творення. Молодим властиві сміливі, часом аж ризиковані кроки. У творчих пошуках виявляється самотність Володимира, спромога вносити свіжий, неповторний струмінь у течію сучасної української музики. Жадоба духовного збагачення, пізнання якомога осяжнішого світу мелодій спричинились до розуміння і заперечення догматичних доктрин... Український колорит у музиці. Хіба це не продовження, збагачення тих надбав, які залишив нам видатний український композитор М. В. Лисенко?

Так мислить він у свої двадцять два. Живе у музиці. Успішно навчається на двох факультетах у консерваторії.

І музика — то не лише баян. За годину до нашого прощання, сів за фортепіано із збіркою віршів — писав ораторію на слова автора.

У комсомолі — Володимир розповідав про це якось особливо — у нього справи ніколи не розділялися і словами. Згадував свої діяння з друзями і в Москві, коли був комсоргом відділу в музичному училищі імені Гнесіних, і в Києві, у вузі.

Володя — член клубу молодих композиторів. Стримано повідомив, що його власний струнний квартет виконуватиметься на засіданні клубу, присвяченому XXV з'їзду нашої партії.

А наостанку ми домовилися (Володимир твердо пообіцяв), що він приїде до Кіровограда на концерт. Чекаємо тебе, чемпіон-75!

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».
Київ — Кіровоград.

МИ—ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

ПАРАЛЕЛІ ДРУЖБИ— ДО КамАЗу і БАМу

В багатотиражній виробничого об'єднання «Дніпро-енергобудіндустрія» регулярно з'являється рубрика «На перехресті соціалізму». З новобудов країни в далеке стенове місто Світловодськ повідомляють про успіхи на будівельних майданчиках, просять допомоги і — подяки, подяки... За вчасно виконане замовлення, за якісну роботу. І хоча молодь підприємств об'єднання знайома з «адресатами» лише заочно, незримі паралелі дружби пролягли від серця до серця, і є спільне розуміння, що за долю новобудови — однаково в одвіг. А коли з під'їзних колій, що біля головного заводу, рушають поїзди, навантажені світловодським залізобетоном, на вагонах ще довго маячать: «На БАМ», «На КамАЗ». Як привіт, як потік друга — щирий, робітничий. Почуття виконаного обов'язку перед ровесниками новобудов приходить до кожного молодого трудівника такої миті. Ось два інтерв'ю, в яких прослідкувати джерела цього почуття неважко.

Наташа Фоміна — секретар комсомольської організації головного заводу об'єднання.

— Часто, коли ми збираємося на збори в червоний куток, хлопців і дівчат якийсь час не відірвеш від карти-макету з позначками новобудов енергетики країни. Кожен, мабуть, думками переноситься на сотні і тисячі кілометрів і, без сумніву, гордиться, що ось, може, саме опорні колонії, чи плити перекриття його бригади стали часткою електростанції в Сибіру, на Далекому Сході. Дійсно, колектив заводу ударно порудився в минулій п'ятирічці для новобудов країни. На їх адреси за цей час відправили збірного залізобетону більше як на 85,5 мільйона карбованців. Про виконання п'ятирічного плану випуску валової продукції рапортували країні 11 грудня 1975 року.

Якщо врахувати, що понад третину працюючих у нас — люди до 30 років, то виходить, ватомий внесок в загальні досягнення підприємства зробили комсомольці і молодь. За п'ятиріччя ми піби поріднилися з будівельниками Запорізької, Угледіської, Буртинської ГРЕС, Чорнобильської, Ровенської, Курської атомних електростанцій, КамАЗу і БАМу.

В проєкті ЦК КПРС до XXV з'їзду партії «Основні напрями розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки» наголошено на прискоренні строків введення в дію об'єктів енергетики країни. Комсомольці і молодь заводу схвальноюють і підтримують це рішення партії. Високі соціалістичні зобов'язання на перший рік десятиї п'ятирічки — ось їх конкретна відповідь сьогодні.

Віктор Якимець — робітник, групкомсорт комсомольсько-молодіжної бригади експериментального цеху.

— Ми знали, що Курська атомна — пускова п'ятирічки. Всі замовлення її давно вже виконали. І несподівано в жовтні прийшла телеграма: терміново просили виготовити опорні колонії зовсім нової технології. Кожна різнилася з іншими розмірами і точками кріплення. Лічені дні залишалися до пуску. Підвести замовника ми просто не могли і все. Бригада зійшлася порадитися, запросили начальника цеху П. З. Кіндру, майстра В. О. Лемешева. Розробили програму формування буквально кожної колонії. За розрахунками точно знали, що виконаємо термінове завдання в строк. Коли кранівниця бригади Ганна Бовбас «підняла» останню готову колонію, до закінчення терміну залишалося ще десять днів.

І новий рік почали з екстремного замовлення для гіганта в Набережних Челнах. Щодня з формовки має зійти готовою одна залізобетонна плита. Інакше — затягнемо справу. А одного разу трапилось «ЧП». Розійшлися торці опалубки. Під загрозою опинилося завдання змінити. Всі одразу ж зібралися біля місця аварії, разом шукали її причини. Відправив хлопців обідати, сам в цей час приготував зварювальний апарат, спеціальні кріплення. Потім разом швидко зарядили дихові. І таке бажання у кожного з'явилося всупереч «ЧП» виконати завдання! Того дня замість 24 кубометрів збірного залізобетону виготовили 27. Знали, що чекають його в братній Татарії. Знали не мої друзі з бригади: росіянин Сергій Пряхинков, білорус Володимир Жалейко, українці Ганна Бовбас і Ганна Степанко. Розходилися додому в хорошому настрої. В той день піби скоротилася відстань до КамАЗу.

Крізь вії скрилені смішинки
В зінках райдужно горять.
Дзвенять малиново сніжинки,
Прийшла зима в Кіровоград.

Серпанок зоряний —
над парком
Дарує ранок молодий,
Сто добрих бубликів
із маком
І сонця бублик золотий.
Чудово, друзі,
на дорозі
Спів обганяє
на ковзанах
І смакувати на морозі
Гарячу кашу з казанка.

Веселе свято
в пісні тане,
Чай ароматний
випива.
Зима кружляє
в срібній танці
І в сніжний бубон
вбива.

Вірші
Валерія
ГОНЧАРЕНКА.

Фоторепортаж
Василя
КОВПАКА.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Гайки, 2.

ПОГОДА

Вдень 22 січня по території області і місту Кіровограду передбачається мінлива хмарність, невеликий сніг, слабкі хуртовина, на дорогах ожеледниця. Вітер північно-західний 10—14 метрів на секунду. Температура повітря по області 0—5, по місту 1—3 градусів морозу.